

KORPISOTURI 7

KARJALAN JAAKARIPATALJOONAN ALIUPSEERIKOULUN KURSSI 46

JOENSUUN
KAUPUNGINKIRJASTO—
POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

39 Ko | 4306/m
(Luokkanumero) (Kantanumero)

Kaupunginkirjastosta lainataan kirjoja
kuukauden ajaksi.

Joka pitää kirjaa lainassa yli määrä-
ajan, maksakoon sakkoa 10 penniä vii-
kolta tai sen osalta.

Kirja on pidettävä siistinä ja puh-
taana, eikä kirjan lehtiä saa taitella.

Joka kirjoittelee tai piirustelee kir-
jaan taikka tahraa, repii tai hävittää
sen, maksakoon kirjan hinnan. Samalla
hän on menettänyt lainaamisoikeutensa.
Samoin menettää lainaamisoikeutensa,
joka lainaa kirjan toiselle.

©

K O R P I S O T U R I 7

Karjalan Jääkäripataljoonan
Aliupseerikoulun 46. kurssin
kurssijulkaisu

HALLITUS

Kuraattori
Vänr. Tarmo Friman
Puheenjohtaja
Opp. Seppo Suominen
Varapuheenjohtaja
Opp. Heikki Aro
Sihteeri
Opp. Heikki Enomaa
Rahastonhoitaja
Opp. Tapani Laurila

LEHTITOIMIKUNTA

Puheenjohtaja
Opp. Osmo Aromaa
Jäsenet
Opp. Jukka Suomela
Opp. Pertti Kunelius
Opp. Teuvo Sinerkari
Opp. Jorma Pykkänen

OHJELMATOIMIKUNTA

Puheenjohtaja
Opp. Heikki Tuomola
Jäsenet
Opp. Heikki Aro
Opp. Pertti Kunelius
Opp. Teuvo Sinerkari
Opp. Kauko Bunda

HENKINEN TOIMINTA

Opp. Arto Icé

URHEILUTOIMIKUNTA

Opp. Kauko Bunda

SHAKKITOIMIKUNTA

Opp. Olavi Ruoho

TAITTO JA SUUNNITTELU

Opp. Osmo Aromaa
Opp. Seppo Suominen

Karjalan Jääkäripataljoonan Aliupseerikoulun oppilaat

Opiskelunne päättyy nyt aliupseerikoulussa ja te siirrytte yksikköihinne vastuunalaisiksi johtajiksi. Ryhmänjohtaja on miehen lähin esimies; tämä asettaa juuri teille erittäin suuret vaatimukset. Johtajan asemaa ja paikkaa alaisten ja esimiesten silmissä ei saada ilmaiseksi. Sen saavuttamiseksi tarvitaan määrättömästi sitkeyttä, itsensä kurissa pitämistä, alaisten käsittelytaitoa, johtajaihannettakaan ei saa unohtaa ja ennenkaikkea — jakamatonta ja sanoisin pelkäämätöntä johtajavastuuta.

Täyttäkää saamanne tehtävät itse tinkimättömästi — silloin te olette ryhmänne miehille esikuvana oikeasta, rehdistä suomalaisesta sotilaasta.

Kontioranta 14. 7. 1962

Karjalan Jääkäripataljoonan komentaja
Everstilutnantti

E. M. S. S. S.

46. kurssin oppilaat!

Suurin osa elämästänne on kulunut tietojenne ja taitojenne jatkuvassa kartuttamisessa. Erään vaiheen siinä muodostaa nyt päättyvä opiskeluaikanne Auk:ssa. Tähänastiset saavutuksenne osoittavat, että te olette vastanneet opettajienne ja kouluttajienne teihin kohdistamia toiveita.

Nyt kun osa teistä lähtee jatkamaan opiskeluaan Ruk:ssa toisten jäädessä ryhmänjohtajiksi perusyksiköihin, me kouluttajat uskomme näiden toiveiden edelleenkin antavan vastakaikua ja odotamme teidän täyttävän tehtävänne niin oppilaina Ruk:ssa kuin ryhmänjohtajina ja esimiehinä yksiköissänne kiitosta ansaitsevalla tavalla.

Teille, jotka ryhmänjohtajina pääsette käytännössä soveltamaan saamianne oppeja, haluan erityisesti korostaa eräitä seikkoja:

— oma esimerkkinne kaikessa johtamisessa ja kouluttamisessa on eräs alaistenne käyttämä mittapuu. Vaatikaa siis paljon itseltänne!

— jokaisella alaisella on kuva esimerkillisestä johtajasta, samoin teillä. Pyrkikää kaikessa toiminnassanne olemaan sellainen. Toisin sanoen teidän tulee olla oikeudenmukainen, tiukka ja päättäväinen, vaativa, asiallinen ja huumorintajuinen.

— teidän on hallittava opetettavat asiat. Tavat ja keinot ovat teidän käsissänne, käyttäkää niitä.

Näissä merkeissä onnittelen teitä saavutuksienne johdosta ja toivotan menestystä kaikissa vatsaisissa vaiheissanne!

Koulun johtaja

Kapteeni

Oppilaat

Johtajakoulutuksenne perusvaihe on nyt onnellisessa päätöksessä. Suurin osa teistä astuu tämän jälkeen ryhmänjohtajan vaativaan tehtävään osan teistä lähtiessä jatkamaan opiskelua reserviupeserikouluun.

Tänään kaiken riemun ohella on kuitenkin syytä muistaa vakavasti niitä velvollisuuksia, joita teidän kannettavaksenne tulevana ryhmän- ja joukkueenjohtajina — esimiehinä — annetaan. On todellakin syytä muistaa ja korostaa sitä, että te olette saaneet vasta peruskoulutuksen. Tälle perustalle on teidän itsenne tämän jälkeen rakennettava se horjumaton rakennus, joka kestää vaikeissakin olosuhteissa. Se kuinka te tulevana johtajina tuossa rakennustyössä menestytte riippuu jälleen teistä itsestänne.

Uskollisuus, oikeudenmukaisuus, tieto ja taito sekä oikea henki kulmakivinä kykenevät kohottamaan henkisen rakennuksenne sille jalustalle, jolle suomalainen mies ja johtaja kuuluu.

Tekisin kovasti väärin jos tässä yhteydessä unohtaisin oppilaskunnan. Te aivan oikein ymmärsitte sen suuren merkityksen, joka oppilaskunnan työllä tällaisessa — pienessäkin koulussa on. Harmaa, monasti turruttava arki vaatii vastapainokseen virkistystä ja viihdykettä. Sen luomisessa oppilaskunta tarmokkaan johtonsa ansiosta onnistui varsin hyvin. Voitte olla vakuuttuneita siitä, että ne lukuisat illat ja yöt, jotka valvoitte suunnitelmia tehden ja ohjelmia harjoitellen, eivät ole menneet hukkaan. Siitä hyvänä todisteena on mm. tämä julkaisunne, joka nyt on luettavissamme. Toivonkin, että tämä kurssi 46:n oma Korpisoturi osuisi usein tämän jälkeen käteenne muistuttaen samalla mieliinne erään reippaan ja iloisen nuorekkaan elämänvaiheen, jolloin sekä ilot että murheet olivat yhteisiä.

Samalla kun onnittelen teitä saavutustenne johdosta toivotan Teille onnea ja menestystä tulevaisuudessa.

Kuraattori
Vänrikki

Sot.past. Veikko Hämäläinen

Uskonto ja sotilas

Sotilas ja sielunhoitokysymykset ovat hyvin vanhoja, jopa vuosituhansien takaa esiinastuneita ja aina ajankohtaisia arvoja, jotka ovat totaalisen sodan aikana kiinnostaneet kristittyjen maiden sekä ylijohtoa, että pienemmänkin joukon johtajaa. Tätä osoittavat myös eri länsimaissa ilmestynyt alaa valoittavat tutkimukset, kuten Pohjoismaissa ilmestynyt Norjan Eivind Berggrav Tensenin teos, "Sotilaselämä ja uskonnollisuus." Meillä rov. E. Kalpa, "Sotilassielunhoidon historiaa".

Yleisesti hyväksytty lienee väittämä, "vaara luo uskonnollisuutta." Tämä on tajuttu yhtä hyvin alkukantaisten kansojen kuin myös henkisesti korkeammalle kehittyneiden kansojen keskuudessa. "Pelko ja pimeyden tuska on uskonnon äiti" toteaa englantilainen filosofi Hume. Jos esittä-

simme kysymyksen viime sodissa mukana-olleille, onko sotilas sodan olosuhteissa vastaanottavaisempi uskonnolliselle sanomalle, saisimme varmaan paljon myöntäviä vastauksia. Oma kokemukseni viittaa aivan samaan. Miesten asennoituminen uskonnollisiin kysymyksiin on suoraan verrannollinen etulinjan läheisyyteen.

Luokaamme lyhyt katsaus Raamatun sanomaan tässä asiassa. Koska Israelin kansanhistoria on suurelta osalta kuvausta luvattun maan valloittamisesta ja se kesti miltei vuosisadan, niin voidaan sotaa pitää silloisena aikana miltei normaali-ilmiönä. Vanhassa Testamentissa mainitaan, 2. Sam. 11: 1 vuodenaikasta, jolloin kuninkaan oli tapana lähteä sotaan. Tapa oli yleinen muillakin kansoilla siihen aikaan. Kysymyksessä ei aina ollut valloitusretki vaan ehkä useimmin oli kysymys oman kansan

olemassaolon turvaamisesta. Olipa sota hyökkäys- tai puolustusotaa, niin aina joudutaan olemaan kuoleman tosiasian edessä. Israelin kansan keskuudessa oli papeilla omat, hyvinkin huomattavat tehtävät sotajoukoissa. Papiet kantoivat liitonarkkia sotaan lähdettyinä. Joos. 6: 6, 2 Sam. 15: 24. Liitonarkki oli merkinä Jumalan läsnäolosta. Ennen taistelua uhrattiin Jumalalle. Tämä uskonnollinen tarve on todettavissa myös pakanakansojen uskonnollisessa kultissa. Tapaamme myös kehoituspuheita, joita päällikkö tai pappi piti ennen taistelua, "Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö, älkääkä arkailko. Meidän kanssamme on Jumala, meitä auttamassa ja meidän sotiamme sotimassa". (2 Aikak. 32: 7, 8.) Hyvin usein toistuu taistelukehoituksissa sanat "Olkaa lujat." (2 Sam. 10, 12) Psalmien kirjassa on myös samaan tähtääviä sanontoja. (Ps. 20: 8. Ps. 60: 5, 6) Pappien tehtävänä oli puhalttaa pasuunoihin taistelun alkamisen merkiksi, (4 Moos. 10: 12. 2 Aikak. 13: 12)

Edellä oleva oli Vanhan Testamentin aikaan kuuluvaa. Uuden Testamentin aikoihin vallitsi Pax Romana, lähes sadan vuoden rauhanaika. Näin ollen alkukristillisyyden ei tarvinnut ottaa kantaa sotaan. Kristityt katsottiin kuuluvaksi juutalaiseen lahkoon, joka oli vapautettu sotapalveluksesta. Kun kristittyjen lukumäärä kasvoi ja valasta keisarille kieltäytyttiin esiintyä jo sotilasmarttyyreita. Vainojen aikana ovat kysymykset kristinuskosta ja sodasta sekä sotilaanaoloista nousseet päivänpoltaviksi. Mutta niinpian kuin kristinuskotuli valtion uskonnoksi muuttui myös suhtautuminen. Keisari Konstantinus Suuri otti ristin merkin taistelutunnukseksi. Pian tulivat myös ensimmäiset kenttäpapiet joukkoihin ja jopa piispoja näkyi kuninkaan seurueessa sotaretkellä. Katolisen kirkon

piirissä keskiajalla alkaa näkyä jo arvostelua sotilassielunhoitoa vastaan. Luther on lähinnä kutsumusasiaa tutkiessaan tullut käsitykseen, että kristitty saa ilman syntiä olla esivallanvirassa, sotilaana ja käydä oikeita sotia. Sota oli itse kylläkin suuri synty ja Jumalan tuomio sen raskaimmassa merkityksessä synnin rangaistuksena. Jumala voi rangaista synnin synnillä ja antaa sodankin olla vanhurskaitten tuomioittensa toteuttajana. Hyökkääjä on aina väärässä.

Sotilassielunhoidon kehittyminen eri maitten armeijoissa uudella ajalla osoittaa selvästi sen, että usko Jumalaan on mitä kiinteimmässä yhteydessä sotilaallisten tehtävien hoidossa. Tätä ei kuitenkaan pidä tulkita niin, että sielunhoitotyö palvelisi vain sodanjohtajien operatiivisia tarkoituksia. Kysymys on lopuksi aina siitä, olemeko Jumalalle kelvollisia vai ei. Vanhurskauttamisen perusta on aina rakkaudesta johtuva armo, joka tahtoo pelastaa syntisen katsomatta siihen palveleeko ihminen ihmisielmin katsottuna Jumalalle otollisessa tai vähemmän otollisessa tehtävässä. Kaikki rehellinen työ onkin Jumalan antamaa kutsumustyötä. Siinä lyhyesti Lutherin kutsumusajatus.

Olemme edellä viipyneet asian historiallisessa tarkastelussa. Entä nykyaika, tämän hetken maailma ja tämän päivän sotilas. Viisitoista vuotta sitten saatoimme ajatella, että kaikki entinen on romutettava ja näin ollen olisi löydettävä uusi perusta ihmisen henkiselle kestokyvylle hänen yrittäessään elää uudessa sodan jälkeisessä maailmassa. On tapahtunut kylläkin paljon arvojen uudelleen arvioimista, mutta tyhjyydessä hapuilun jälkeen on entistä varmemmin jouduttu rakentamaan uudelleen se perustus, jonka "rakentajat" hylkäsivät. Tätä osoittaa kehitys ennenkaikkea länsimaissa. Korean sodan aikana kä-

vi erittäin hyvin selville, että siinä valtavassa ideologisessa sodassa, jota käydään eri maailmankatsomusten välillä, sittenkin luo usko Jumalaan yksilössä sen vahvan muurin, joka murtumatta kestää psykologian viimeisiä saavutuksia hyväkseen käyttävän, n.s. aivopesunkin paineen.

Meidän olisi päästävä vapaiksi alussa esitetystä väittämästä, pelko luo uskonnollisuutta, koska se itseensä sisällyttää vain hetkellisen tarpeen vaikutusta. Tällainen on ihmisen toivoton yritys nousta maasta taivaaseen. Jos meille saa kirkastua se, että meille Jumalan luomana ihmisenä kuuluu, ollaksemme todellisia ihmisiä, armo ja anteeksiantamuksen kautta tuleva kestävä voima, mikä kestää elämän ja kuolemankin haasteen, niin silloin selviää myöskin se, että meissä itsessämme on "se jokin", sielu, iäisyysihminen, jonka on päästävä vankilastaan vapauteen.

Onhan historian todistus oman kansamme kohdalta se, että vain usko Jumalaan ja niitten voimien hyväksikäyttö, jotka Jumala meille armosta tarjoaa, ovat antaneet tarpeellisen rohkeuden ja toimintakyvyn, niin että tänäänkin saamme elää vapaassa maassa. Kysymyksen asettelu onkin lopuksi tämä, Jumala ja ihminen, synty ja armo.

Jumalan sanassa ovat vastaukset niin selvästi annetut otsikkokysymykseemme, että meidän olisi syytä yhä runsaammin ammentaa Sanan lähteestä ja astella menneitten sukupolvien koettua tietä. Eihän ole nytkään muusta hätä kuin siitä, millaisen maan ja millaisen perustan rakennamme tuleville sukupolville eli omille lapsillemme. Apostoli Paavali sanookin tyhjentävästi Korinttolaiskirjeessään: "Muuta perustusta ei voi panna kuin mikä pantu on, Jeesus Kristus." Tälle perustukselle on hyvä rakentaa myös maanpuolustustyössä.

Mieleni on usein tehnyt käsitellä aihetta, minkä te kaikki olette nähneet mustin kirjaimin kirjoitettuna sotilaskotimme seinällä. Olette nähneet Kollaan sankarien lahjoittamassa taulussa kehoituksen, minkä toivoisin jokaisen kurssitoverini muistavan aina, ei ainoastaan palvelusaikanaan vaan myös ja ennen kaikkea myöhemmin siviilielämässään. Se kehoitus kuuluu: "Älkää antako tulen sammua." Tuo lause kehoittaa meitä jokaista omalta kohdaltamme vaalimaan jääkärihenkeä, henkeä jonka perinteet ulottuvat kauas taaksepäin. Tämän hengen tärkeimmät arvot ovat samat kuin ne, joiden puolesta suomalainen mies ja nainen on aina ollut valmis uhraamaan kaikkein kalleimpansa, nimittäin koti, uskonto ja isänmaa.

Taulun lahjoittajat ovat huomanneet, että ne ovat arvoja, joiden merkitystä nykypäivän nuori, jolle yleensäkin kaikki tarjotaan liian valmiina, tuskin koskaan on pyhähtynyt tarkemmin ajattelemaan, ne ovat olleet nuorille kenties vain juhlapuheiden korulause, lause vailla sen syvempää merkitystä.

Kollaan sankarit tahtovat kehoituksellaan — "Älkää antako tulen sammua" — osoittaa nuorisolle, että nämä aatteet ovat vieläkin sellaisia, joita kannattaa ja joita todella on vaalittava. Ne ovat suomalaisuuden perusta, suomalaisen yhteiskuntajärjestyksen perusta, perusta, joka antaa jokaiselle suomalaiselle vapauden

Opp. Seppo Suominen

"Älkää antako tulen sammua"

päätää omista asioistaan, vapauden, jonka arvoa ei rahalla voida mitata. Tämän tietävät parhaiten ne miljoonat ihmiset, joilla vapautta ei ole.

Suomalainen purnaa helposti. Uskon, että me jokainen olemme viime kuukausina syyllistyneet purnaukseen täällä koulun puitteissa. Se ei ehkä ole vielä niinkään vaarallista, mutta kaikkein valitettavinta on se, että tietoisesti mustamaalataan olojamme ja näin samalla kaivetaan maata kansaamme vaikeinakin aikoina koossa pitävien perusaatteiden, kodin, uskonnon ja isänmaan alta.

Mutta uskon ja toivon, että tämän olemme me nuoret tehneet usein ajattelematta ja mitään todellista tarkoittamatta. Uskaltaisinkin sanoa, ettei ole niinkään tärkeää, mitä me puhumme vaan mitä ajattelemme sisimmässämme. Jokainen meistä on — näin ainakin uskon — valmis hyväksymään ja pitämään oikeana sen, mihin isämmekin ovat luottaneet ja minkä puolesta he ovat henkensäkin uhraten taistelleet.

Tahtoisin näin kurssin hajaantuessa korostaa teille jokaiselle vielä kerran tätä Kollaan sankarien kehoituksen sisältöä, minkä toivoisin pysyvän teidän jokaisen johtotähtenä, työskennellessänne kukin omalla sarallanne isänmaamme hyväksi. Pitäkää lippu korkealla.

Älkää antako tulen sammua!

Kapt. Esko Poutanen

Piirteitä suomalaisesta puolustustaktiikasta Talvi- ja Suomen sodan 1941–45 valossa

Pari vuosikymmentä ennen sotia aloitettun omaperäisen taktiikan kehittämisen yhteydessä kävi selväksi, ettei vierailta lainattojen menetelmien ja keinojen käyttö sellaisenaan sovi olosuhteisiimme, niitä on muokattava, jopa hylättävä. Lähtökohdan tälle kehitykselle muodostivat ennen kaikkea seuraavat tekijät:

- mistä vihollinen tulee, voimasuhteet jne.,
- tulevien sotänäyttämöiden tutkimus; maasto, tiestö, asutus, talviolosuhteet,
- aseistus ja sotavarustus, sen määrät ja laatu, sen tehokkain käyttö,
- köyhyys, joka löi leimansa kaikkeen, pakoitti taloudelliseen taktiikkaan.

Koska hyökkäykselle oli ennen sotia annettu keskeinen sija, puolustus ei saanut sitä huomiota osakseen, jota se olisi vaitunut. Näillä puutteellisilla eväillä lähdettiin talvisotaan vailla kokemuksia.

Paikallisten olosuhteiden erikoisuudesta johtuen oli tavallaan kaksi tapaa käydä puolustustaistelua, toinen Karjalan kannaksella, toinen itärajan muulla osalla. Yleensä puolustusasema käsitti kaikkialla yhden varsinaisen puolustuslinjan siinä vaiheessa kun suojajoukot olivat tehneet tehtävänsä ja rintamalinjat alkoivat kiteytyä paikoilleen. Sen edessä saattoi olla eteentyönnettyjä tukikohtia, missä maastollisesti oli sellaisiin mahdollisuuksiin.

Tämän päävastarinta-aseman takana oli yleensä tyhjää pitkälti. Syvyyden merkitys kyllä tajuttiin tuolloin, mutta joukkojen vä-

hyiden vuoksi syvyyttä ei juuri kyetty käyttämään hyväksi. Niinpä linjoihin tulleen murtuman paikkaaminen oli vakava asia erityisesti harvasti miehityillä itärajan osilla.

Ennen sotia ei panssaritorjuntaa käsitelty ohjesäännöissä. Vihollisen runsas panssarien käyttö ei sinänsä muuttanut puolustuksen luonnetta, mutta ei myöskään voinut olla vaikuttamatta siihen, koska suomalaisilta puuttui panssaritorjuntaväline melkein kokonaan. Kokemuksista saatu oppi ja vastustajan panssareiden ja jalkaväen puutteellinen yhteistoiminta mahdollistivat jo omaksutun puolustustavan. Kuitenkin puolustusaseman ketjumaisuus paljasti viholliselle aseman kulun ja siinä olevat aseet ja tätä se voi käyttää hyväkseen murtaessaan aukkoja. Jos se sai murretuksi aukon ja pääsi läpi, tuli eteen pulma, millä aukko tukitaan. Joukko, joka oli ollut tällaisessa murtumakohtassa joutui työnnettyksi taakse ja sivuille, jossa sen toimintamahdollisuudet tuntuvasti heikkenivät hajallaan olevana ja ilman keskitettyä johtoa. Näin aukon molemmilla puolilla asemissaan olevien joukkojen tehtävänä oli alkuvaiheessa aukon laajenemisen estäminen käytettävissä olevin voimin ja keinoin, koska reservit olivat kaukana ja yhteydet varsin olemattomat. Juuri viestiyhteyksien vähyyks ja kehnous olivat osaltaan ketju- puolustuksen heikkoutena.

Kannaksen asemat olivat ns. Mannerheim-linjasta alkaen taaksepäin tällaisia

ketjuja. Niiden miehitykseen hupeni kaistojen leveyden vuoksi paljon joukkoja, jolloin reservien määrä joukko-osastoportaassakin jäi vähäiseksi tai sitä ei ollut ollenkaan, puhumattakaan pienemmistä yksiköistä. Vasta AK:n reservi oli sitä luokkaa, että sillä oli merkitystä. Sen toimintaanpano oli kuitenkin hidasta kaukana olevana.

Reservien puuttuminen johti usein siihen, että painopistesuuntaan oli temmattava joukkoja naapurilta, joka ei ollut niin kiinni taistelussa eikä hätää kärsimässä. Orgaaninen kokonaisuus rikottiin täten ja oli olemassa vaara ohjien luisumisesta käsistä, kun tätä rikkomista harrastettiin melko suurissakin puitteissa. Kuitenkin puolustusketjun paikkaaminen oli pääasia ja keino, vaikka huonompikin, piti olla. Tämä osoittaa, miten jäykkää ja sidottua puolustus oli.

Tykistön suhteen talvisodan puolustustaktiikka pyrki siihen, että hyökkääjään oli päästävä käsiksi jo lähtöasemassa ja taaempanakin sekä myöhemmässä vaiheessa eristää murtoon päässyt vihollinen, kunnes muut vastatoimenpiteet ehtivät vaikuttaa. Tämä tapahtui niin kauan kuin oli, mitä ampua, sillä a-tarvikkeista oli puutetta jatkuvasti.

Mualla itärajalla puolustus sai useimmiten hyökkävään luonteeseen, jossa metsäolosuhteet, toiminta tiestön ulkopuolella ja liikkuvuus kaikissa oloissa ratkaisevasti vaikuttivat lopputulokseen. Kun tunnettiin vastustajan avuttomuus ja sidonnaisuus teihin noissa oloissa, voitiin lukumääräinen heikkomuus korvata taidolla, liikkuvuudella ja nopeudella. Kun tykistöä ei ollut, millä jauhaa kaivautunut vihollinen, muodostui motteja, jotka hiljalleen puristettiin kuoppiinsa. Lisäksi näihin puolustustaisteluihin liittyi vilkas partio- ja sissi-toiminta kaukana vihollisen selustassa.

Suomen sodan 1941—45 muuttuessa asemasodaksi puolustuslinjat vastasivat talvisodan aikaista menettelyä. Samoista syistä, lähinnä juuri joukkojen vähyydestä johtuen ei syvyyteen puolustuksessa yleisesti voitu mennä. Kuitenkin tulivoiman kasvu niin jalkaväen, mutta erityisesti tykistön ja heittimistön osalta tekivät puolustustaistelun suorituksen tehokkaammaksi kuin ennen. Jalkaväen raskaiden aseiden lisääntyneen käyttöön harvensi sekin osaltaan elävän voiman määrää puolustusasemassa ja mahdollisti entistä paremmin reservien muodostamisen pienemmissäkin puitteissa.

Sotien lopputulos, maamme itsenäisyyden säilyminen on osoituksena vaikeuksia ja taloudellisia mahdollisuuksia kaihtamatta suoritetusta ennakkoluulottomasta ja omaperäisestä kehitystyöstä, jota puolustusvoimamme itsenäisyyden aikana jatkuvasti on tehnyt ja edelleen tekee.

Ikäpolvi, jota te edustatte, on nyt astumassa tähän työhön. Teidän tehtävänne on kaikin voimin vaalia ja edistää suomalaista maanpuolustushenkeä ja soturikuntoa. Se on teidän kunniavelkanne tämän työn aloittajille.

Oppilas m 62

Maanpuolustuskysestä

Tuskin koskaan sitten viime sotien on maamme puolustuslaitoksesta ja puolustusvalmiudestamme keskusteltu niin paljon kuin tiettyjen tapahtumien jälkeen viime syksynä. Asiaa tarkemmin seurannut ei voinut olla huomaamatta, että kireä maailmanpoliittinen tilanne oli havahduttanut monen suomalaisen hereille. Kysyttiin oliko kaikki mahdollinen tehty kalliisti lunastetun vapautemme turvaamiseksi. Maanpuolustusasia alkoi elää.

Tässä yhteydessä lienee muutama sana paikallaan Pariisin rauhansopimuksesta ja sen maallemme asettamista ehdoista. Ensimmäkin siinä on rajoitettu puolustusvoimien kokonaisvahvuus 41.900 mieheen, ilmavoimillamme saa olla vain 60 lentokonetta ja laivastomme tonnistoa ei puolestaan saa ylittää 10.000 t. Niinikään meiltä ovat kiellettyjä monet nykyaikaiset aseet, kuten ydinaseet, ohjukset, sukellusveneet ja moottoritorpedot emmekä lisäksi voi pitää yllä sotatarvikkeiden ja niiden valmistamiseen tarkoitettuja tuotantolaitoksia suuremmissa määrässä kuin sallittu armeija tarvitsee.

Luvut saattavat tuntua — ja sitä ne kieltämättä ovatkin — vähäpätöisiltä. Mutta

vielä ikävämmän, etten sanoisi peloittavamman, vaikutuksen tekee jokaiseen itsenäisesti ajattelevaan se tapa, millä olemme tätä sopimusta ja toisaalta myöhemmin esitettävää toista elintärkeää sopimusta pyrkineet noudattamaan ja toteuttamaan.

Kysyn nimittäin, missä ovat ne sallitut 60 lentokonetta ja 10.000 tonnin laivasto. Missä? Lentokoneista ei kannata puhua mitään eikä puolustuslaitoksellemme todellakaan ole kunniaksi se, että sen yhden tärkeimmän osan — laivaston — pahimmaksi viholliseksi sanotaan tupajumia. Ei suinkaan siksi, että ne olisivat syöneet laivojen pohjat, vaan siksi, että jumit ovat syöneet niiden airot tehden ne liikuntakyvyttömiksi. No leikki sikseen. Meillä on laivanrakennusohjelma, jonka loppusumma päättyy 6.000 tonniin, mutta senkin toteuttaminen on vasta alkuaasteella. Valitettavasti sen toteuttamisen jälkeenkin olemme vielä kaukana rauhansopimuksen asettamasta rajasta. Samoin väestönsuojeluolomme ovat jääneet vaille riittävää huomiota ja ampumatarviketilanteeseen uskaltaa tuskin kukaan asiaa tunteva kajota. Täytyy siis todeta, ettei vika ole sopimuksien, vaan meidän itsemme.

Mutta on meillä paljon hyvääkin. Olemme kaikki varusmiehet valmiit myöntämään, että kasarmiehet ovat uudenaikaisia ja tarkoitustaan vastaavia. Mutta on muistettava, ettei sotaa käydä kasarmeissa. Sotilasjohtomme on niukoista määrärahoistaan huolimatta tehnyt suuriarvoista työtä meille asetettujen rajoitusten puitteissa mahdollistaakseen edes jonkinlaisen nykyaikaisuuden säilymisen puolustusvoimiemme asekanassa. Mutta niinpä meillä onkin kehitetty mm. korkeita nykyajan vaatimuksia tyydyttäviä pst-aseita. Samoin jalkaväen rynnäkkökivääri ja kevyt kk kestävät vaativimmankin arvostelun, mutta niidenkään sarjavalmistusaste ei vielä ole riittävä.

Puolustusvalmiutemme on siis kaikesta huolimatta anteeksiantamattoman heikko. Maassamme on nähtävästi luultu, että

riittää, kun jokaisessa juhlapuheessa korostetaan puolueettomuuden ja sen turvaamisen tärkeyttä. On kuitenkin muistettava, että vaikka puolueettomuutemme ovat tunnustaneet sekä itä että länsi, niin puolueettomuus ei ole kuitenkaan vain pelkkä sana, se vaatii myös vakuutusmaksunsa.

Tämän maksun me olemme laiminlyöneet. Vilkaistu talousarvioomme osoittaa sen, sillä siinä on varattu puolustustarkoituksiin vain 4—6 prosenttia loppusummasta, kun vastaavat luvut ovat esimerkiksi Euroopan kahdessa muussa tunnetussa puolueettoman vyöhykkeen maassa, nimittäin Ruotsissa ja Sveitsissä, keskimäärin 20 pros. Asukasta kohden ja Suomen markoiksi muutettuna saamme suunnilleen seuraavat luvut: Ruotsi 21.000, Sveitsi 13.500 ja Suomi 3.500 mk. Nämä luvut selittävät puolustuslaitoksemme heikon tilan ja myös syyn siihen, mutteivät kuitenkaan anna anteeksi sitä.

Suomen puolustustahto on aina ollut käsite, joka on tunnettu kautta koko maailman. Mutta nyt tämä käsite on alkanut horjua. Nyt epäillään puolustuskykymme lisäksi paljon vakavampaa ja valitettavampaa asiaa, nimittäin puolustustahtoaamme. Näin ei saa olla.

Maallamme on nimittäin sopimus, joka velvoittaa meitä pitämään niin hyvää puolustuslaitosta, että pystymme torjumaan kaikki maattamme vastaan kohdistetut hyökkäykset. Je mehän olemme aina halunneet pitää kaikki sopimukset kunniaassa. Suomen ja Neuvostoliiton ystävyys- ja avunantosopimuksen ensimmäisessä ja kaikkein tärkeimmässä artiklassa nimittäin sanotaan:

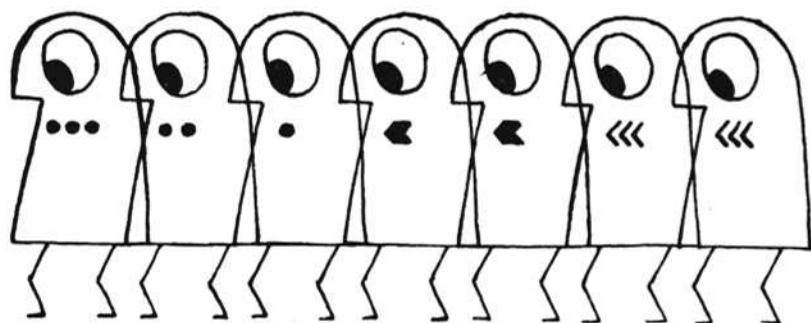
"Siinä tapauksessa, että Suomi tai Neuvostoliitto Suomen kautta joutuvat aseellisen hyökkäyksen kohteeksi Saksan

tai jonkun maan sen kanssa liitossa olevan valtion taholta, Suomi uskollisena velvollisuuksilleen itsenäisenä valtiona tulee taistelemaan hyökkäyksen torjumiseksi. Suomi kohdistaa tällöin kaikki käytävissään olevat voimat puolustaakseen alueensa koskemattomuutta maalla, merellä ja ilmassa."

Taidatkos sen selkiämmin sanoa. Suomi tulee taistelemaan, Suomen on taisteltava hätätapauksen sattuessa eivätkä aseiksi riitä jousipyssyt tai muut keskiaikaiset aseet. Nykytilanne ei siis todellakaan ole sopuosinnussa sen paremmin puolueettomuutemme kuin itsenäisen valtion asemaankaan kanssa.

Mitä meidän on sitten tehtävä? Yhdestä asiasta olemme varmasti yhtä mieltä: näin ei saa jatkua. Samoin tunnustamme kaikki, ettei kansakunta ilman kunnollista puolustuslaitosta ole oikeutettu olemaan itsenäinen kansa. Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että saadaksemme nykyiseen surkeaan tilanteeseen korjauksen, on otettava mukaan aate ja nimenomaan maanpuolustusaate, josta on tehtävä jokaisen suomalaiseksi itseään kutsuvan yhteinen aate, aate jonka nyt on näytettävä elävä voimansa. Jokaisen suomalaisen velvollisuus on nytkin, jolloin vapauttamme ei ole uhkaamassa mikään ulkopuolinen vaara, niinkuin vajaa vuosi sitten, muistettava yksimielisyyden voima. Nyt on puhallettava ikään ja sukupuoleen tai ammattiin katsomatta yhteiseen hiileen. Maanpuolustuksen ainoaksi päämääräksi on asetettava vapautemme ja itsenäisyytemme turvaaminen, sillä tehokkaasti hoidettuna maanpuolustus on paras rauhan ja vapaan suomalaisen yhteiskunnan säilymisen tae.

Näin ajattelee nuori polvi. Se odottaa korjausta asiaan.

Seitsemän veljestä

Koulun talo pohjoisessa Karjalassa seisoo erään mäen läntisellä rinteellä lähellä Kontiolahden kylää. Sen läheisin ympäristö on kivinen tanner, mutta alempana alkavat hiekkaiset kentät, joissa ennenkuin alue oli kasarmiksi tullut, humisi vihreä metsä. Ja tämä on niiden seitsemän veljeksen, heidän 58 pössinsä ja kolmen paimenkoiranasa koto, joiden vaiheista tässä käyn kertoilemaan.

Veljesten nimet ovat vanhimmasta nuorempaan: Esko, Leo, Tarmo, Pauli, Ville, Eino ja Pertti. Omituisuus, joka heitä kaikkia yhteisesti merkitsee, on heidän ruskea ihonsa ja raikuva äänensä sekä kankea hampunkarvainen tukansa, jonka karkeus etenkin Eskolla on silmiinpistävä.

Heidän isänsä, joka oli ankaran innokas metsämies, löi näiden metsäretkiensä ansiosta laimin työn ja toimen talossansa ja poikainsa kasvatuksessa. Eivät kenneet hänen poikansakaan kyntöön eikä kylvöön, sillä olivatpahan he perineet isältänsä saman innon metsäretkiin, joilla he rakentelivat satimia, loukkuja, ansaita ja teerentarhoja kiusaksi pässeilleen. Niin viettivät he poikuutensa ajat kunnes rupesivat käsittelemään tuliluikkuja. Äiti kyllä koetti sekä nuhteilla että kurilla saattaa heitä työhön ja ahkeruuteen, mutta heidän uppiniskaisuutensa oli jäykkä vastus kaikille hänen yrityksillensä. Useinpa kyllä huomattessaan selkäsauanan lähestyvän vilkaisi veliparvi karkuteille saattaen tämän kautta sekä äitillensä että murhetta ja kiusaa sillä omaa asiaansa pahentaen.

Mutta huomasivatpa veljeksetkin aikojen muuttuvan. Tapahtuipa asioita, jotka saattoivat heitä enemmän kuin

ennen muistelemaan huomispäivää ja siirtymään vähän entisistä menoistansa. Vanhempainsa kuoltua tuli yhden heistä astua isännyyteen hillitsemään taloa pääsemästä perinkumoukseen ja pitämään huolta kruunun pössilauhasta. Esikoisuutensa ja äitinsä määräyksen kautta tämä isännyyden oikeus ja velvollisuus lankesi Eskolle, emännyyden taasen otti vastaan Pauli.

Nyt onkin tullut hetki käydä heistä ja heidän omituisuiksistaan erikseen kertoilemaan.

Tähtiä kuin Otavassa
poikia on koulussamme
laiskanpulskeja jallii

Veljessarjan vankkumaton johtaja on Esko, joka jyvien otteidensa kautta johti niin veljiään kuin pässejäänkin pysymään kurissa ja herran nuhteessa. Ilkikurinen ilonpilke silmäkulmassansa ja suu virneessä hän tuota tuota katsootaanpas, hääri kaikissa askareissa mukana saavuttaen niin veljiensä kuin pössiensä jakamattoman luottamuksen ja kunnioituksen.

Esko nauraa, pirtti roikaa
hän on talon aika poika
maan mainio eskonen

Veljessarjan toinen, Leo, viihtyi parhaiten omissa oloissaan suunnitellen siltoja vesien ja mannerten poikki. Tiuk-

Aleksis Kiveä vapaasti mukaellen KSIS

ka poika, joka kerran kuitenkin menetti railakkaan orhinsa hallinnan ja joutui jättämään raisut leikit silleen pitkäksi aikaa.

Leo poika metsässä häärii
katseleepi puita väärii
Mäyränä nummia tonkii

Sitten seuraa Tarmo, veljessarjansa tummin ja tulisin. Sanansa mittainen mies, joka vastasi toisesta puolesta pössilaumaa. Koviakin otteita hyväkseen käyttäen hän palautti rikkuuntuneen järjestyksen. Hitaus häntä kovin jultmistutti ja töppäily kovasti raivoonsaattoi. Mopollaan hän liikkui melkein yhtä nopeasti kuin pössit polkupyörillä.

Tarmon pilli metsäss vinkuu
heti pössit maahan hinkuu
hiki virtana valuu

Koulu ilman käytävällä astelevaa Pauli-äitiä on niin kuin pilvinen päivä ja sen tuvissa asuu ikävyys, kuin riuuva syösy-ilta. Mutta hyvä äiti on talon kirkas aurinko, joka valaisee ja lämmittää. Katso, ensimmäisenä hän jättää aamulla vuoteen ja vasta kun toiset vuoteessa jyräävät, hän siunaten kallistuu vuoteelleen, mutta siinä ei ole vielä hänen työnsä ja toimensa määrä. Hetkittäisin nousee hän viihdyttämään valittelevia pässejään. Tämä veljet on oivallinen emäntä.

Leveimmän vartalon veljeksistä omaa Ville, mutta myös jyvimmän niskan. Kerran lausumaansa mielipidettä hän ei koskaan toiseksi muuta. Veljeksistä parhaimmin hän viirtyi nopeimman tuliluikun parissa eikä kaukainen korppi-kaan ole hänelle vieras. Hän on ankara mies, joka kuitenkin on valmis lausumaan myös kiitoksen sanan, jos ei niinkään veljistään, niin ainakin päseistään.

Ville seisoo niinkuin tammi
konsa saarnaa Aaprahammi
koulun Salomon suuri

Tiukka katseeltaan on veljessarjan seuraava, Eino, muttei aina sentään teoissaan, vaikka pikkutarkkuus joskus hänen toimihinsa liittyykin. Sanavalmis on hän aina myös, vaikka joskus kysymykseen tulis' jopa kaksimielisyys.

Reikä Einolla on nolla
aseen pitää sinko olla
vauhtihirmu verraton

Kuopus ponteva on Pertti-poika, jolle tutut ovat käskyt sekä kaskut niinkuin myöskin nauru. Ahkerasti puuhailee hän moottorien parissa, vaikeaa valmistaa nyt tule aivan tuossa toivissa. Rauhallisuus ja maltti ovat hällä oiva valtti.

Viimein tulee hännänhuippu
pikku Pertti liukas luikku
koulun kiva kessu

★

Siinä ompi veljessarja
jalo niinkuin sonnkarja
voimalla seitsemän miehen

Näin on tullut esitellyksi koko veljessarja, joka kasvattelee yhdessä pässilaumaansa Höytiäisen rannalla apunaan kolme tiuskaa rakkia, jotka näykkää pässilauman ympärillä kukonlaulusta kukonlauluun.

Olen nyt kertonut setisemästä veljeksestä ja heidän vaiheistaan Suomen salossa. Ja mitäpä heidän elämästään kertoisin, se kulki raisusti puolikurssin korkeudelle ja kalistui sitten rauhallisesti alas — 116 kultaisen auringon kierrettyä — lepoon.

Koiruuden ylistys

Motto: Olenko tarpeeksi eläinrakas palkitakseni aina koirani rakkauden rakkaudella ja sen uskollisuuden uskollisuudella.

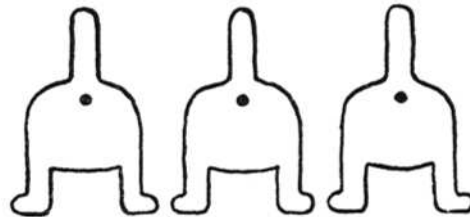
Tämä on kertomus kolmesta koiranpennusta, jotka me saimme taloon tultuamme perinnöksi entisiltä isänniltä. Mieluummin olisimme olleet ilman niitä, mutta alokkaita ja hentomielisiä kun olimme, emmekä aseita tunteneet, emme pystyneet niitä hävittämään. Vähitellen niihin kuitenkin tottui, vaikeivat ne mitään osanneet; eivät ne osanneet ruokakupiaan pestä tai maksuusijaansa kunnostaa, puhumattakaan jälkiensä siivoamisesta. Nyt olemme jo oppineet ymmärtämään, että halutessamme uskollisen seuralaisen, oikean eläinpersoonallisuuden, valitsemme koiran. Kouluun palatessamme ne tervehtivät meitä raivokkaasti päätänsä heiluttaen ja terävästi haukkuen. Ne katsoivat meihin tummat silmät täynnä odotusta varrotessaan hartaasti yhteistä uloslähtöämme. Kuinka hyvin ne osasivatkaan mukautua meihin. Pennut merkitsivät meille rattoisampaa elämää ja suojaa yksinäisyyttä vastaan: ne tekivät elämämme rikkaammaksi.

Jos pennut eivät joskus mukautuneet tapoihimme, ne eivät silti olleet uhmailevia, kyräileviä eikä »paatuneita». Emme havainneet niillä myöskin huonoa »omaatuntoa» tai »itsepäisyyttä», sillä nämä ovat inhimillisiä ominaisuuksia, jotka puuttuvat. Ne tekivät aina niin kuin niillä siinä silmänräpäyksessä johtui mieleen eivätkä ne sen jälkeen sitä ajatelleet. Niinkään ne eivät osanneet puhua

niinkuin me, vaan niiden täytyi turvautua haukkumiseen ja muihin ääniin sekä eleisiin osoittaakseen, mitä ne halusivat. Sen ne tekivät niin ilmeikkäästi, että heti huomaisimme, mitä ne kulloinkin tarkoittivat. Opimme tuntemaan, mitä erilaisimpia sointeja niiden haukunnassa: Illoista tervehdystä, varoittavaa vartiohaukkaa, ärtyisää vastalauseetta tai hysteeristä hätähuutoa. Lisäksi tulivat ulvonta, vinkuminen, murina, vikiseminen tai ulina. Näistä monipuolisista ilmaisuista huolimatta huomaisimme, etteivät Pentumme ymmärtäneet ihmisen puhetta. Tämä puhehan perustuu älylliseen ajatteluun, mikä on maailma, joka aina jää eläimiltä suljetuksi.

CHÉRI DE COGNAC HENNESSY-SALIGNAL VSOP
*** eli sirorakenteinen ja ruskeasilmäinen villakoira. Se oli altis ja nokkela asuintoveri, jota oli helppo koulita ja jonka kasvatus ei meille vasta-alkajinakaan tuottanut sannaottavia vaikeuksia, sillä se ei ollut mikään epämiellyttävä nalkuttaja. Kuten villakoirat yleensä, oli sekin tyypillinen sisäpalveluskoira, joka kaikin keinoin vältti metsäretkiämme. Huomiota herättävän älykkäänä se tajusi kaiken nopeasti ja oppi pian isäntiensä uskolliseksi puolustajaksi. Sen sielunelämä oli oikeastaan hyvin tasapainoista ja se oli aina iloinen. Villakoira kaipaa yleensä rakkautta ja osanottoa — sen vuoksi se onkin etupäässä naisten koira.

MURRE VON JALMARKOSKI-KIPPURAHÄNTÄ — oli karhukoirona varsin tyypillinen rotuna edustaja: suorakaiteenmuotoinen, vankka ja voimakas, mutta samalla yksitoinen pentu. Sen silmät olivat pienet, siniset ja valppaat. Luonteeltaan se oli juro, rohkea ja sisukas. Murre oli annettujen käskyjen ja määräysten järkähtämätön noudattaja, sille kehittyi suorastaan sairaaloinen taipumus repiä isäntiensä päiväpeitteitä. Mitään esinettä emme voineet jättää näkyviin, sillä karhukoiron kleptomaanin taipumusten mukaisesti se keräsi kaikki näkemän-

sä tavarat salakätkönsä, josta se ei niitä luovuttanut kuin vasta pitkän maanittelun jälkeen. Lähes pakkomielleeseen vivahtava kiintymys meihin leimahti heti tultuamme ilmi-
leikkiin, sillä sen oli saatava jatkuvasti leikkiä kanssamme. Siksi se ei meitä juuri ulos laskenut.

VINKU AF CORPIROJU-CITÉ oli pennuistamme ainoa, jonka sukupuusta emme saaneet selvää kuin pienin osin. Ehtottoman todennäköisesti se oli useamman rodun sekoitus. Mutta ne vähätkin tiedot paljastivat sen asenteen salaisuuden. Vinku nimittäin haukkua räkätti aamusta alkaen kimeällä äänellään. Se oli innokas metsässä touhuamaan, mutta aikaansaannot jäivät vain pelkäksi pulisemataolemiseksi. Syömäänmeno oli tästä pennustamme kaikkein mieluisinta, se olisi tehnyt sen yhä uutelleen ja uutelleen, sillä saihan se silloin sönköttää mielinmäärin. Mutta sitä ei käy kieltäminen, että Vinku oli isäntiensä suurin ilopilleri, mitä vain se haukahteli, niin aina kaikki naurahteli. Emme ymmärtäneet miksi juuri tämä alik... ehittynt pentu oli jätetty vaivaksemme.

Jokaisen tulisi tunnontarkasti tutkia, onko hänellä tarpeeksi eläinrakkautta, kärsivällisyyttä ja tarmoa tullakseen menestykselliseksi ja tyytyväiseksi koiranomistajaksi. Ihminen yliarvioi ominaisuutensa helposti. Epäilemättä itsellemme oli vain hyväksi joutua hillitsemään temperamentiamme ja oppia hallitsemaan rasittuneita hermojamme pentuja hoidellessamme. Usein meidän oli kuitenkin vaikea käsittää näitä silloin, kun sellainen tilanne syntyi. Useimmiten vasta käytäntö osoittaa sopoutuvatko ihminen ja koira hyvin yhteen vai onko liitto purettava. Joka tapauksessa on otettava perinpohjin selvää koirien rodusta harhakuvitelmienvälttämiseksi. Vasta-alkaja kyselkööön ujostelematta meiltä kokeneilta koiranomistajilta, autamme varmasti.

— — —
Kirjallisuutta:

Klever Ulrich: Suuri Koirakirja

Sotaväen rikoslaki

Hyacinth, TH: An Introduction to Dog Psychology, Boston 1960

Hitler, Adolf: Mein Kampf, NSDAP Verlag 1932

Freud Sigmund: Die Oidipus-Komplex, Stuttgart 1889

Marx, Karl: Das Kapital

Korkskruv, Hjalmar: Barnpsykologi för nybörjare

Näin me toimimme

Oppilaskunnan työ on päättynyt. Se päättyi samaan aikaan kuin kurssikin. Monet ovat ehkä tyytymättömiä oman hallituksensa työn ja ennen kaikkea sen saavuttamiin päätöksiin, mutta uskomme samalla, että joukossa on paljon sellaisia, jotka olosuhteisiin katsoen ovat täysin tyytyväisiä.

Kurssi 46 oli erittäin pieni. Tämä löi leimansa myös oppilaskunnan hallituksen työhön. Sillä ei ollut käytettävissään sellaista laajaa oppilaskuntaa, mikä sen edeltäjillä on ollut, vaan työ jouduttiin olosuhteiden pakosta keskittämään vain harvoihin käsiin, mikä ehkä jonkin verran yksipuolisti aikaansaannoksia. Mutta muuta ratkaisua ei hallitus sitkeistä yrityksistään huolimatta keksinyt.

Edellä on selostettu sitä taustaa, mitä vastaan oppilaskunnan työtä ja työn tuloksia on tarkasteltava. Me olemme saaneet aikaan kaikkea huolimatta melko paljon eikä oppilaskunnan toimintakertomus sanottavasti poikkea edellisten kurssien vastaavista.

Niinpä pidimme sekä kurssi- että puolikurssijuhlan, jotka kummatkin onnistuivat hyvin. Puolikurssijuhlaa varten koristelimme »Honkapirtin» kesäisiin tunnelmiin ja kurssijuhlaa kokoonnuimme viettämään Karjalan Talon ravintolaan. Ohjelmat olivat aiheiltaan normaalia parempia — sen uskallamme hyvällä omallatunnolla sanoa — mutta

niinpä oppilaskunnan lisättyä hallitusta, joka samalla muodosti ohjelma- ja muun toimintaryhmän, käytettiin hyväksi koko pataljoonankin puitteissa. Tämä osaltaan aiheutti sen, että kurssi jäi hieman vähäpätöisempään asemaan, sillä ohjelman suunnittelu vei kaiken liikenevän ajan niin illalla kuin yölläkin. Oppilaamme olivat ohjelman-suorittajina monissa erilaisissa tilaisuuksissa. Niinpä vapuna voitimme »yöperhosillamme» pataljoonan ohjelma-kiilpailun varsin ylivoimaiseen tapaan.

Kurssi osallistui voimakkaalla panoksellaan myös tälläisten kerhojen järjestämään juhannusjuhlaan, jonka kohokohdaksi muodostui »Prinsessa Armada». Samoin oppilaat näyttivät siviileille ja heihin verrattaville alokkaille, miten hyökkäys suoritetaan ja aukea ylitetään. Miss Höytöisen arvonimi lankesi sekini oppilaille. Tämän lisäksi on oppilaita käynyt joko yksinään tai ryhmissä esiintymässä monissa erilaisissa tilaisuuksissa aina PKO:n juhlaa ja aliupseerien hengellistä iltaa myöten.

Urheilutoiminta on muodostanut varsin huomattavan osan kurssin toiminnasta. »Pingistä» on hakattu kaikkina vapaa-aikoina tupa Simossa, mutta valitettavasti sarjoja ei saatu loppuun asti. Samoin kävi myös tupien väliselle lentopallisarjalle. Nämä molemmat keskeytykset johtuivat jokaisen tietämien syiden lisäksi myös kurssin pienuudesta,

sillä miehiä tarvittiin aina silloin harjanvarressa kun sarjojen piti pyöriä. Tämä vei järjestäjiltä ja myös pelaajilta innon.

Shakkia on pelattu myös ahkerasti, mutta tämän kirjoituksen painoon mennessä ei kurssin mestaria oltu vielä saatu selville. Yläoppisalisissa nähtiinkin melkein joka ilta joitakin pareja siirtelemässä »kuningasta». Niinikään kurssin suoritti koripallo-ottelun, tosin huonolla menestyksellä III komppaniaa vastaan, mutta selviytyi sen sijaan pataljoonan pesäpallosarjoissa toiseksi ja potki silloin tällöin myös uutta jalkapalloakin. Henkilökohtaisista suorituksista mainittakoon mm. oppilas Bundan voittama pataljoonan mestaruus 100 metrillä.

Henkinen toimikunta ei kesähelteillä rasittanut oppilaita liikaa, kuten kurssin alussa yhteisellä päätöksellä sovittiinkin. Kurssilaisia muistutettiin kuitenkin pari viikkoa sitten elämän vakavammista arvoista onnistuneen iltanoution avulla. Leirilahden rannalla vietetty tilaisuus jäi varmasti kaikkien mukanaolleiden mieleen. Niinikään voidaan henkisen toimikunnan aikaansaannoksena pitää oppilaskunnan hallituksen yhteistä »henkistä jotosta».

Edellä on selvitetty kurssin toimintaa, joka nyt siis on päättynyt. Oppilaskunnan hallitus on toiminnallaan pyrkinyt tuomaan vaihtelua kurssilaiden elämään ja käsittääkseni myös onnistunut siinä. Se on tahtonut muistuttaa jokaiselle kurssihengen tarpeellisuudesta, se on muistuttanut kurssilaisille, että oppilas on aina oppilas. Tässä työssä se onnistui, sillä oppilas oli aina oppilas. — pj.

Opp. Arto Icén

Miksi olemme täällä

Puhe iltanuotiolla 13. 7. 62.

Oletan monen teistä kurssilaisista tänään ajatelleen, miksi me olemme tänne kokoontuneet. Tämän tahtoisin muutamalla sanalla teille selvittää toivoen, että jokainen pysähtyisi sitä myös ajattelemaan.

Olemme oppineet palvelusaikanamme käyttämään monenlaisia aseita, joilla pystymme torjumaan maahamme tunkeutuvan vihollisen suojellen niitä arvoja, jotka meille itsekullekin ovat kalliita. Vuosisatojen kuluessa käydyt sodat ovat kuitenkin osoittaneet, että erinomaisesti aseistettu armeijakin voi joutua tappiolle mikäli se ei ole henkisesti valmentautunut tehtävänsä ja sen sielullinen vastarinta murtuu.

Tämän tilaisuuden tarkoituksena on muistuttaa teitä, hyvät oppilastoverit, niistä henkisistä tekijöistä, jotka ovat olleet sotiemme kovissa koettelemuksissa se peruskallio, jolle rakentaen suomalainen sotilas on taistelunsa kestänyt, johon nojaten hän on uskonut ja toivonut aina luotteen valoisampaan tulevaisuuteen.

Minun ei ole syytä tässä yhteydessä selostaa näitä henkisiä arvoja; ne lienevät jokaiselle itsestäänkin selvät. Eri asia on sen sijaan muistammeko ne, ajattelemmeko niitä. Juuri tämän vuoksi on tämä tilaisuus järjestetty. Toivon sen muodostuvan virikkeeksi itsekunkin omalle ajattelulle.

Tauko

Tämä tila on varattu
santsareille ja harjalle.

Kouluttajamme

Lutnantti Leo Kairikko

Kapteeni Esko Poutanen

Vänrikki Tarmo Friman

Kersantti Eino Päivinen

Vääpeli Vilho Kankainen

Vääpeli Pauli Harju

Kersantti Pertti Pitkänen

Apukouluttajamme

Kersantti Leo Karilahti

Kersantti Veikko Karhunen

Alik. Veikko Koivula

Alik. Aimo Räisänen

Alik. Esko Seppänen

Alik. Erkki Kurvinen

Kiitos

Kurssi 46 oppilaskunnan hallituksen puolesta kiitän kaikkia kurssitovereitani päättyneen neljän kuukauden aikana vallinneesta yhteistyöstä, jonka avulla olemme saaneet aikaan mielestäni kurssin pienuuden huomioonottaen kaiken sen, minkä alun perin asetimme tavoitteeksemme. Toivon samalla, että te kaikki voitte olla meihin tyytyväisiä, kuten me olemme teihin tyytyväisiä.

Tässä yhteydessä kiitän myös kaikkia kouluttajia asiallisesta suhtautumisesta oppilaihin niin palveluksessa kuin sen ulkopuolellakin. Ilman teidän apuanne emme olisi päässeet sellaisiin saavutuksiin kuin nyt pääsimme. Tästä teille jokaiselle lämmin kiitos.

Ennen kaikkea osoitan kiitoksen sanat kuraattorillemme, vänrikki Frimanille, jonka antama tuki on ollut se pohja, jolle kaiken toimintamme olemme voineet rakentaa.

Kiitos

Puh.joht.

Opp Seppo Suominen

Tupa Riianlahti

HEISKANEN P J -42 Leppävirta. Pataljoonan puhtain mies, joka kävi aamupesulla klo 23 lähtien. Finanssinero, joka säästi kaikki päivärahat, ei käynyt kuin kerran sotkussa — lähettinä. Sokeri, vesi ja sormet saivat aikaan parhaat pinkat ja punkat Höytiäisen tällä puolen.

MÖTTÖ L T -42 Kitee. Hiljainen poika, joka vihtelteli virsiä. Tanssi oli hänestä liian intiimiä. Toimi ja lintsasi, kuten muutkin. Ääni kuului tst:ssä hyvällä tuulella metrin päähän. »Voi pehkana.»

SUOMELA J E -36 Kontiolahti Kotipaikkakuntansa varuskunnan valinnut eläinlääkäri, joka ensimmäisen puolikurssin oli vain hengessä mukana eri sairaaloissa maaten. Omisti vaimon, tyttären, sointuvan tenorin ja punaisen auton. »Älä ihmeessä».

KUNELIUS P O -39 Turku. Kurssin karvari, joka tunnetusta syystä ristittiin isoisäksi. Omisti kurssin pätevimmät leuat. Erehtyi kerran lentopunkkaan ja peloitti Pietilän saappaiden haakuun. Kyhäsi aina ja kaikkialla kieli keskellä suuta kirjettä vaimolleen. »Ottakaa pojat muija, saatte pähkinäkakkua intisäkin.

SAASTAMOINEN S Y K -43 Kiuruvesi. Siviilikarkuri, joka osasi puhumisen jalon taidon ja kertoi usein ihmeellisiä totuuksia. Menetti hermonsa ja sydämensä Emmalle masien loppusodassa, jossa yritti myydä neidon mustalaisille. Kurssin punnerrusennätys ja muutenkin santsarien muistama.

ENOMAA H E J -41 Kuusankoski. Kurssin yhteysmies Joensuun sairaanhoitajaopistossa. Murehti viikon, kun joukkueen iltalomat paloivat. Olisi mieluummin juosut päivän kaasunaamari päässä. Kuusankoskelais-stadilainen salapinko ja oppilas Aron nuorempi adjutantti. »Miss Höytiäinen 1962».

Tupa Riianlahti...

HOTARI F -42 Pielavesi. Merkanti ja hiljainen narisija, joka eli toivossa päästä poistumiskiellon aikana elokuviin. Erityisen kiintynyt pikakiväärin lipaslaatikkoon. Vältteli kirjallisia töitä salaamalla siviiliammattinsa. »Pojat kuulkaa».

TOIVONEN J Ä S--42 Turku. Sai melkein hermokohtauksen kun heluntailoma paloi. Kirje joka päivä toiss' puolt' jokkee. Ahkera mies harjan ja kynän varressa. Hankki tupaan siisteystuopin. »Hei ketä tänää on tupapalvelija».

PIETILÄ P J -42 Kajaani. Hermokimppu, joka omisti tuvan kirjennäytöksen. Armoitettu suunnittaja, vaikkei onni hymyillytkään muulloinkuin iltalomilla. Saunasiivooja kirjurin armosta. Leuhka tyynyromeo ja suurlintsari, »Minäkö öykäri».

KOMULAINEN P K -45 Kajaani Kurssin kuopus, joka useimmiten säilytti tavaroitaan punkkansa alla. Poltteli paljon, muttei juuri koskaan omia tupakoitaan. Haaveili panssarivaunun ajajan urasta. Pitkätukkainen jalkapalloilija.

Näin valloitat kun hymyilet

Kahvitulilla

Tupa Schmarden

JUNTUNEN K -39 Leppävirta. RUK oli tämän leppävirtalaisen uskollisen aviomiehen tavoitteena. Huolehti pataljoonan murheista ja loma-anomuksista sekä kävi alituista taistelua liian matalan toleranssirajansa kanssa. Omisti erinomaisen komentoään, jota käytteli kaksi ensimmäistä viikkoa oppilaspäällikkönä ja usein innolla muulloinkin. Kommentaja Jumalan ja omasta armostaan.

POIKOLAINEN T K T -42 Vesanto. Hyvä junailija, jonka kyvyt huomattiin vasta puolikurssin jälkeen. Hiljainen mies, joka ei liikoja muita ajatuksillaan häirinnyt. Omisti piipun ja Hänet siellä jossakin. Suunnisti sundiksen eikä ollut muutenkaan hassumpi kaveri.

VARTIAINEN J V -42 Leppävirta. Kurssin ensimmäinen lentäjä, jokaanoi alokkaana koulun, pääsi ja oli onnellinen — ainakin yöllä nukuessaan. Veti aina kotiinpäin, sosialisoi. Suursyömäri, jonka tunnus ruokapöydässä oli: »tähän lissée». Kova juoksija ja nopea punkan tekijä, jolle junailu ei oikein sopinut.

SUHONEN H J -44 Porokylä. Laulajapoika, jolle herätykset tuntuivat säännöllisesti ylivoimaisen vaikeilta. Ei koskaan tuntenut kiirettä eivätkä etäisyydetkään häntä kiinnostaneet. Järjesti toiselle joukkueelle Kolvanan uurolla ruumiinliikuntaa ja WC:ssä vedenpaisumuksen. Kurssin hitaasti kiihuttaja nro 1.

TUOMAINEN E E J -41 Suonenjoki. Boheemityyppi, jolla oli vaikeuksia sisäpalveluksessa koko kurssin ajan. Huuliveikko ja Suosen taistelijapari sanasodassa. Oli toista kertaa intissä, motto tästä syystä: »jouluksi siviiliin».

LAPPALAINEN P H -43 Liperi. Soitto-oppilas ja kurssin hymypoika, jonka naama ei venähtänyt pyörän selässäkään. Oli pitkän palvelusaikansa kuluessa oppinut punkan ja pinkan tekemisen samoinkuin ampumisen ja hiihtämisen jalot taidot. Suunnisti paremmin kuin soitti.

Tupa Schmarden...

VAUHKONEN T T -42 Suonenjoki. Rauhallisuuden pitkä perikuva ja kova poika ammunnoissa, muttei niinkään komennoissaan. Vietti puolikurssijuhlan vapaaehtoisena vartioissa, muttei silti päässyt helluntaina lomille. Ei liikoja puhellut itsestään. Mukava veikko, jolta ei koskaan pahaa sanaa kuulunut.

RYYTTY L P -42 Leppävirta. Lempeä lintsari Leppävirralta. Viihtyi paremmin sairaalassa ja vp:ssä kuin rivissä. Sissimies, joka oli polkupyörän selässä kuin kotonaan. Omasi veltot komennot, mutta rakenteli teräväreunaiset pinkat ja hyvän punkan.

SUOMINEN S -40 Turku. Pallonmuotoinen neekerikoripalloilija Turusta. Oppilaskunnan energinen Monsieur le President ja diktaattori. Synnyttäisenä kriitikkona ei hyväksynyt ohje-sääntöjä, vaan tulkitsti niitä mielensä ja kulloisenkin tilanteen mukaisesti. Lint-sasi puolikurssiin asti, mutta innostui sitten ajamaan muita töihin. »Kumma, kun muutamat eivät opi pitämään huolta varus-esineistään, minulta on taas hävinnyt kenttälakki (kypärä, rukkaset, pyyheliina, jalkarätit, nenäliina, rillit jne, jne)».

HAUKKA E J -42 Viekijärvi. Lahjakas poika, joka oppi kuin oppikin aseotteet toisen puolikurssin loppuun mennessä. Sissimies, joka ahkerasti poltteli tubikkia, jos ei omiaan niin jonkun toisen. Puhua paapatti vuorokauden aikaan katsomatta. »Kyll' hä mie».

Ruoka maistuu...

... vesistön ylitys ei

Tupa Mitau

RUOHO O J -42 Rautalampi. Suurlintsari, joka teki tuvan huonimman punkan. Omisti kurssin komeimman Old Man Riverbasson, mutta vihasi iskelmäusiikkia silmittömästi. Shakkitoimikunnan puheenjohtaja, joka kävi jatkuvaa taistelua oppilas Heinosen kanssa. Sai loppukurssilla lahjaksi tulitikkurasian. Hammaslääkärispesialisti, joka junaili kolme viikkoa oppilaspäällikkönä.

HUKKA E -42 Kotka. Komea räätälipoika, jonka taitoja kaikki käyttivät hyväkseen. Kurssin Vaitelias Mies, joka hermoili ainoastaan iltalomatarkastuksen vuoksi, mutta vaaleaverinen »syykin» oli kaikkien tiedossa. Pesäpallojoukkueen lukkari.

LEINONEN E M A -42 Kajaani mlk. Korpifilosofi Kainuusta ja oppilas Keräsen siivoustaistelijapari. Omasi peloittavan ulkonäön ja erittäin rauhallisen ja leppoisan puhettavan. Säästi iltalomia siviiliä varten. Pingoitti osaten ohjesäännöt kympin arvosteesti.

KERÄNEN M A -42 Hyrynsalmi. Rauhallinen kainuulaispoika, joka ei sen paremmin kurssilaisille kuin kapiaisillekaan aiheuttanut päänvaivaa. Hermoili tupa- ja aluepalvelusta etenkin toisten vuoroilla. Oli itse ahkera mies harjanvarressa.

HEINONEN J P -40 Turku. Pönteve pinkomies, joka omasi hyvät suhteet ylempiin portaisiin. Matki alikersantti Kurvista tahdin luvussa, minkä tähden tahdissa pysyminen tuotti kurssille vaikeuksia. Kaunoluistelun pohjoismaiden mestari, joka omisti terrierin. »Olet nuija».

RUOTSALAINEN P J -47 Juuka. Kiiruhti hitaasti vetäen saappaatkin jalkaansa vasta ulkona järjestäytymispaikalla. Ei tehnyt mitään oma-alaisesti — paitsi loma-anomukset. Onnistui kadottamaan tst-vyönsä jo kurssin alkupäivinä. Kysymys säännöllisesti klo 5 aamulla: Ruhtinas, mitä kello on?

Tupa Mitau...

PITKÄNEN V A -42 Rautavaara. Kova purnari, joka vietti kuu-
kauden iltalomat yhdellä kertaa
puolikurssijuhla-iltana. Oli sen
jälkeen myös vapaaehtoinen var-
tiomies. Omasi hyvät komennot,
jos joku kuiskasi ne ensin: »Miten
se sitten oli».

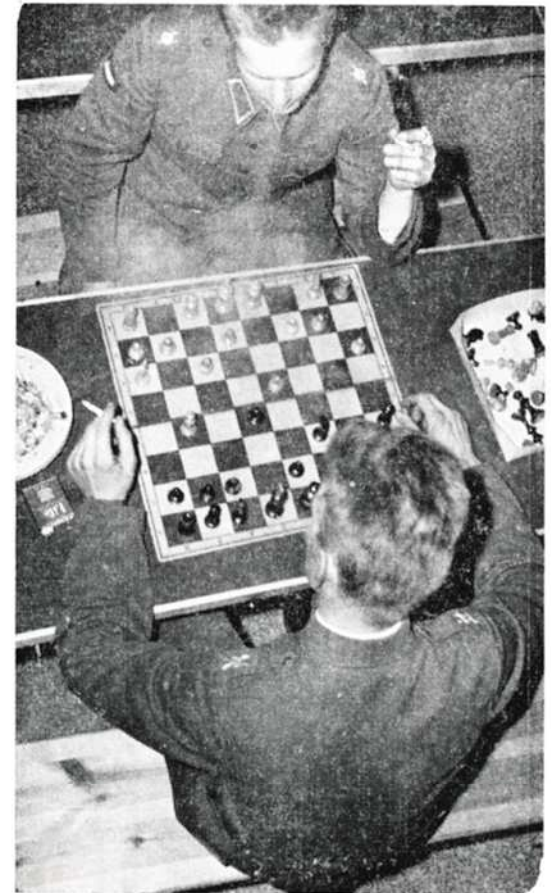
HUHTINEN R T -44 Savonlinna.
»Meikäläinen» siviilikarkuri, joka
ei tuntenut oloaan kotoiseksi in-
tissä, koska unohti hiekkalaatik-
konsa kotiin. Kumien kestävyys
oli erittäin tärkeää hänen mielen-
terveydelleen. BB ja pp-mekaa-
nikki, joka osasi sanat ja sävelen
myös hauskoihin laulunpätkiin.
Oli kiertänyt muutakin kuin tah-
koa. »Kun masilla on niin röpe-
lösti.»

TARKKONEN E V K -43 Rääk-
kylä. Kurssin vakituinen kukkais-
poika ja soitto-oppilas, jolla oli
suhteita kaikkiin kasarmin tyttöih-
in ja erityisesti erääseen vaalea-
tuukkaiseen. Järjestikö kirjeen-
vaintoystävän koko kurssille?
»Herra alikersantti, saanko men-
nä soittokuntaan» — siivouspal-
velun ajaksi.

RUHTINAS R -43 Kaavi. Suuri-
kokoinen siviilikarkuri, joka piti
ruhtinaallista ääntä tuvassa ja
vähän muuallakin. Innokas oppi-
lasjohtaja, joka vielä vääpelin
tarkastuksenkin jälkeen löysi pölyä
polkupyöristä. »Te nuijat...»

Tupa Misse

RATILAINEN V -42 Joensuu. Kurssin ainoa hanuristi, joka opetti santsareita tanssimaan. Kypärästään tämä kiinteistökauppoja tehnyt väinö tunnettiin. Pettämätön taksiporukan pettjä, jonka komentoääni ei voinut olla hymyä herättämättä. »mummumuhöh».

ARO H J -40 Kauniainen. Suurvälkky, joka pingoitti puolikurs-sikorpin jämät sotkussa puhelimen ääressä tai siviilipakettivastossa ja kerran harjanvarressa. Suuri sissi, joka junaili kaikki tempuat halliten Lehmon suunnassa. Tukevia voimia kurssin ohjelmasuorituksessa. Tuhatkasvoisen piippumies, joka menestyi niin trikoissa kuin parrassakin. WC:n »ahkera aluepalvelija». »Voi kundit, mua alkaa vähitellen ottaa pannuun toi teemu».

PÖYHÖNEN M I -43 Sorsakoski. Kupletööri, joka lauluäänellään hermostutti monia. Teki asennossa melkein mitä vain ja osasi myös selittelyn taidon. »Kaverit antakaa mulle 5 patruunaa ja kivääri, niin teen selvän tosta ryhmästä. Seuraus. Jäi kaksi kertaa vangiksi pataljoonan taisteluharjoituksessa.

KEMPPAINEN H R -42 Suomussalmi. Hiljainen mies, joka hiljaisuuden jälkeen kirjoitteli palavia kirjeitään omalle kullalleen sinne jonnekin. Oppilas Tikkasen taistelijapari ja oiva sotilas, jolle purnailu palveluksessa oli vierasta.

TIKKANEN L I -42 Varpaisjärvi. Suurpurnari, joka vietti rai-lakkaan oman puolikurssijuhlansa Joensuussa ja juhannuksen vartiassa. Toi sentään harjan tupaan siivotessaan ja teki vuoteensa valmiiksi jo ennen herätystä ehtiäkseen aamutupakalle. Perrehtyi stadin murteeseen oppilas Tuomolan opastuksella.

KURKI T V P -42 Nieminen. Suurpurnari, joka ei hyväksynyt oppilaskunnan toimintaa. Teki joukkueenjohtajalleen puutarhakeinun ja käytti sen jälkeen ahkerasti ja ilman hankaluuksia suntikset ja juhlamenot. Oli usein äänessä, muttei niinkään junaillessaan. Santsariehdokas: »Nyt mie tarkastajan tupa Missen kuapit».

Tupa Misse...

LIPPONEN M K -42 Turku. Suuri selittäjä ja kinastelija toist' puolt' jokkee. Ei ollut aina samaa mieltä santsarien kanssa, minkä tähden juoksi »vaik' sata kertaa» muodon ympäri. Sotaharjoitusten vakituinen lähetti ja vääpeli. Hyvä mies kokeissa, mutta olikin kurssin älymiehiä. Muodosti oppilas Aromaan kanssa tst-parin niin jotoksilla kuin yöpäivystyksissäkin. »Tuota noin, ko se on, kato.»

HEIKKINEN R O -42 Viekijärvi. Maanmatala huumormies Lieksasta. Omisti komean komentoäänänen ja erikoiskomennon »lebo». Teki hyvät pinkat, ja punkan, mutta kärsi kuitenkin syyttä tupatoveriensa pinkkojen tähden. Heitettiin juhannuksena tervahöyryn kannelta. Mitä uhkasiakaan tehdä, jollei lomia tipu?

TURPEINEN E O -42 Hyrynsalmi. Kurssin »Marilyn» kävellessään. Ei hyväksynyt oppilaskunnan toimintaa eikä sen paremmin muitakaan intin touhuja. Kova purnari, joka ei ollut koskaan tyytyväinen. Fakiiri, joka pk-kurssijuhlalomakiellostaan huolimatta hankki — miten? — juhannusloman. Motto klo 6 aamulla: »Prrrukele, motto klo 22 illalla: »prrukkele.»

TUOMOLA H A -42 Helsinki. Huuliveikko Stadista. Pettämätön kurssijuhlien speaker, joka piti puheen alokkaille. Oppilas Aron vanhempi adjutantti ja sissitoveri. Armoitettu junailija, joka kykyjensä puolesta ansaitsisi paikan rautateilläkin. Ainoa stadienkielen hallitsija kurssin alkuvaiheessa, mutta ei enää lopussa: »Tikkanen, stikkaa dörtsi poseen».

Puolikurssin jälkeen

Tanssin iloa

Tupa Lockstedt

AROMAA O E -42 Sulkava. »Innokas urheilija», joka harjoitteli usein öisinkin — yöpäivystäjänä. Yritti sopeutua koulun kuriin, mutta sortui aina silloin tällöin santsareihin. Oma tahti, paras tahti vei miehen lähelle koulun kaikkien aikojen yöpäivystysennätystä. Ei käyttänyt ainuttakaan iltalomaa.

LAURILA T T S -39 Turku. Salapinko ja suurlitsari, joka osasi hiljaaliukenemisen jalon taidon. Tärkeä mies toimiessaan apukirjurina tai hallitessaan ampumaleirillä Lepokoti Laurila. Omasi ilmeisiä rättiväpelin taipumuksia: »Tappuraa otetaan vain haituva mieheen!»

KÄKIMÄKI M T -42 Kuopio. Minä olen ylioppilas Matti Käkimäki. Opiskelen filosofiaa Helsingin Yliopistossa, mitä sinä opiskelet. Olen nähnyt suden, vaikka tupatoverini haluaisivatkin näyttää minulle oravan kuvan. Hei sinulla on nappi auki. Olen oppiäspäällikön ja ryhmänjohtajan korvaamaton tuki. Alussa minulla oli vaikeuksia, mutta minä voitin ne kovalla yrityksellä Kannatan erikoistumista: itse olen valinnut ruokalan siivouksen.

PIPPURI A V K -44 Rantamutala. Tulipa sotatempuja Pippurinkin harjoittaa. Se omituist' ol' laatuun ja nähdä hupaisaa. Väapeli huusi nauraen ja nauroi huutaen, sill' onhan sekä sulkeisess' ett' tist:ssä hän aika töppönen. Kaikk' asiat jäi hältä kesken syy liekö punnerrusten monien. »Elekee mölökettäkkee».

KYLMÄ R I -40 Pielisjärvi. Suurselittäjä, joka oli ollut ennenkin valtion palveluksessa, sillä velttoili kaksi viikkoa, poistui kerran saaden palkkiokseen sundiksen. Mies, joka kuvitteli tulleensa Pelastusarmeijaan, sillä odotti myötätuntoa ja lohdutusta aina ja kaikkialta: Herra alikersantti, kuinka tehdään valitus?

PÖYLÄNEN P O -42 Suomussalmi. Rauhallinen tyyppi ja tuvan melkein parhain tupapalvelija, jos sellaisesta yleensä voi puhua. Hiljainen mies, joka iltalomilla kävi sotilaselokuvissa. Ei antanut itsestään liikoa puheenaiheita, nukkui sen sijaan sikeästi.

Tupa Lockstedt

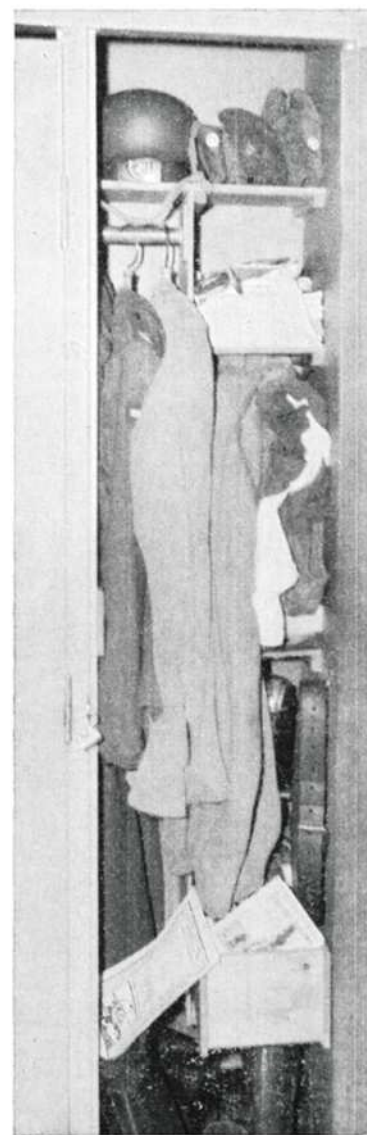
MÖTTÖNEN J M -42 Paltamo. Nopea aamutoimien tyyliniekka, sillä teki punkan niin pian, että ehti käydä savuillakin toisten vielä pingertäessä rätilaivojen sa kimpussa. Osasi ottaa ilon irti elämästä intaikanaankin.

KURKI R K -41 Joensuu. Kurkitaistelijaparin puolikas, joka vapaaehtoisesti mieltä Emmaan koko loppukurssiksi. Ei pitänyt puolikurssijuhlita eikä sen jälkeen kuukauden aikana iltalomista. Vakaa mies, joka aina lausui suoraan mielipiteensä.

KARHUNEN R R -42 Iisvesi. Tuvan laulajapoika, joka soitteli vuorokauden ajasta riippumatta Porilaisten marssia vatsalihaksillaan. Nimensä veroinen voimiltaan. Iloinen sissimies, joka ryhmänjohtajanakaan ei empinyt tarttua harjanvarteen tupansa siivoamiseksi — olihan kysymyksessä tupa »losetti».

Kymmenen aamulla

Tupa Halla

TERENTJEFF P J -42 Hamina. Paljon maailmaa nähnyt herrasmies, josta ei pahaa sanaa löydä hakemallakaan. Liian fiksu mies santsariksi; ei suonut kenellekään mahdollisuutta polttaa iltalomiin, vaan kertoi mieluummin illat hauskoja merimiesjuttujaan... »Eiks' väsätä 500 mk:n vekseli.»

SINERKARI T J -42 Helsinki. Partiopoika Puistolasta. Oli aina valmiina kaikkiin oppilaskunnan töihin: kurssin »sisustusarkkitehti», joka suunnitteli Prinsessa Armadan ja valmisti puheenjohtajan nuijan. Pätevä poika palveluksessaakin »Moi poitsut».

PARTALA A A -44 Oravikoski. Tasainen poskisolisti ja gentleman joka vain kerran poltti päreensä. Kävi ahkerasti iltalomilla — oikea Niinivaaran kauhu. Oppilaskunnan töissä uskollinen työjuhta. Kurssin ehdottomasti paras laskupää: »Herra kapteeni, viis ynnä viisi on yhdeksän». »Kun minä sanon teille: lataa...»

PYLLKÄNEN J -42 Huopalahti. Suurvolttomestarisuunnistaja, jolla p- ja i-arvot olivat kuin tyhjiä vaan. Loistoampuja ja kurssin hovivalokuvaaja. Kohtasi yllättäen menneisyyden pahat teot ja alistui nöyrästi — matokuuriin.

ICEN A L -36 Joensuu. Lääkärismies, joka huolehti kantahenkilökunnan terveydestä — yöaikaankin, mutta oli silti kurssin ja oppilaskunnan tukipylväitä. Kurssin nestori, joka kesti mallikkaasti hermostuttavatkin tst:t. Toleranssirajaa ei tuntunut löytyvän. »Oppilas Icen puhelimeen»

TURUNEN T J -44 Valtimo. Pieni, mutta pippurinen piippumies, joka myhäili viikon käytyään sunniksella naapurin Riittaa katsomassa. Junaili onnistuneesti monissa erikoistehtävissä, jopa komppanian vääpelinä, uneksien niistä öisinkin, koska nukkui ihmeellisessä syöksyasennossa huopa ja lakana lattialla.

Tupa Halla...

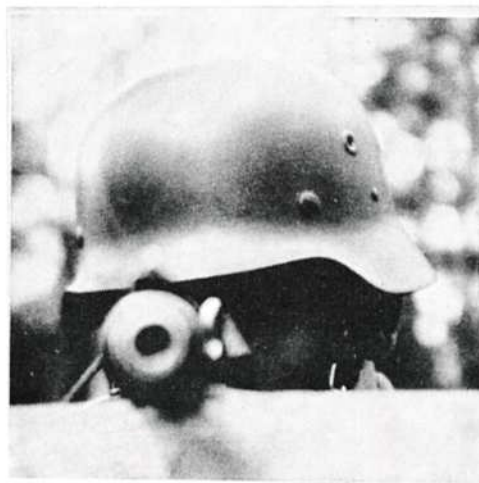
BUNDA K -39 Pielavesi. Kansankynttilä ja sprintteri, joka omisti atleetin vartalon ja Pepsodent-hymyn. Kunnostautui vapuna matuskana. Tarkasti oppilasjohtajana joukkueensa ruumislaudat, tulos: Hieman pölyiset. Lomateknikko nro 1: Lomallelähtijät hep!

HAATAJA R J J -42 Vuolijoki. Ampuma-hiittäjähirmu, jolla riitti voimia kaksintaisteluharjoitukseen tauoillakin. Odotteli komppaniaan pääsyä ja 15 kuntoisuuslomavuorokauttaan. Ryhmä Helttusen kuohahteleva taistelijapari.

HELTUNEN E J -42 Suomensalmi. Tuvan ahkerin siivousmies, joka taistelijaparinsa kanssa huolehti tuvan puhtaudesta. Kova höpöttäjä, joka ampumaleirillä suoritti hälytyksen nähtyään elämänsä ensimmäisen siilin. Taiteilijana luonnonlahjakkuus vailla vertaa.

Tarkka-ampuja

Ken tästä käy...

VARATTU

suurin

POHJOIS-KARJALASSA

SANOMALEHTI

KARJALAINEN

LEVIKKI 37.655 kpl

**METSÄNOMISTAJAIN
KESKINÄINEN VAKUUTUSYHTIÖ**

METSÄPALO

HELSINKI HIETANIEMENKATU 19 A - ☎ 440 206

**SUOMEN
SÄÄSTÖPANKKILIITTO**

TRANSISTOROITU PIENIS-
MAGNETOFONI
LÄNSISAKSALAINEN

Phono
TRIX

Phono-Trix on täystransistoroitu pienois-magnetofoni, joka toimii joko paristo- tai verkkojännitteellä. Phono-Trix:n nauhanopeus on 9,5 cm/sek ja toistoalue 80-9000 Hz sekä toisto-aika 2x22 min. Duo-nauhalla. Phono-Trix omaa suuren magnetofonin monipuoliset käyttömahdollisuudet. Hinta on mk 29.650:-- - hintaan sisältyy myös mikrofoni ja 1 kelapari.

Tiedustelkaa alan liikkeitä.

Maahantuojat:

FILMIYHTYMÄ OY

Lönnrotinkatu 11 C ☎ 61313
HELSINKI

**A. AHLSTRÖM
OSAKEYHTIÖ**

WARKAUDEN TEHTAAT

*Mieluisa
aamuherätys*

KATRIINA

kahvinautinto

SOK, Joensuun konttori
OSUUSKAUPAT Pohjois-Karjalassa

– Iltikselle iloisin mielin – älä tuhlaa aikaasi –

– MATKAA
MALISELLA

SOITTO »SOTKUSTA»
PUH. JOENSUU 81122

AUTOILIJA V. MALINEN

TORNI olut

miesten mielijuoma

JANO TAI EI
TORNI olut
MAISTUU

SUUNNISTAKAA ILTALOMILLA
KEITAASEEN, SUUNNISTAKAA

MEIJERIN BAARIIN

- KESKUSKUJAN TALOSSA
- KAUPPAKULMAN TALOSSA
- KANAVARANNASSA

**JOENSUUN YMP.
OSUUSMEIJERI**

JOENSUU

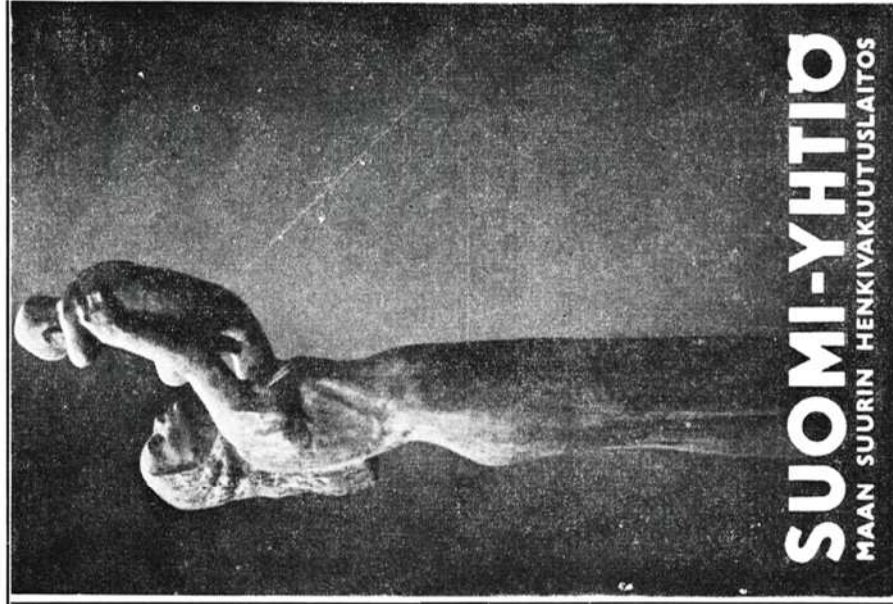
KÄHKÖNEN OY

KIRKKOKATU 27
JOENSUU

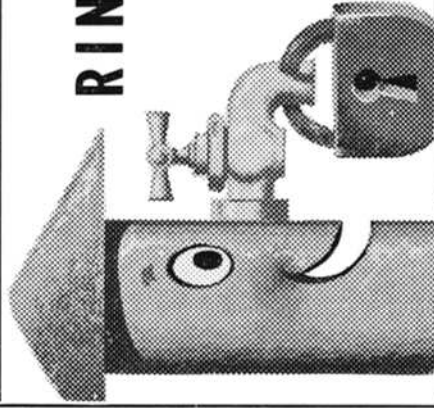
LEHDESTÄÄN
LUKIJA
TUNNETAAN

SUOMEN KUVALEHTI

SUOMI-YHTIÖ
MAAN SUURIN HENKIVAKUUTUSLAITOS

RINA SIN

**NUHAN
LUKKO**

LÄÄKE OY

TAVARATALO

VALINNA
TARJOAA
VARAA

SOKOS

TALOUS-OK

Warkaus

kultakumppanit

Kun kohtaat untesi morsiamen,
niin tuo hänet luo Kultakumppanien,
täällä suojassa soppimme rauhallisen
hänen sormensa valittiset sormuksen,
- ja niin »sota» alkaa onnellinen.

KIHLASOPPI TOKOS-kulma
Koskikatu 5 Jeansuu

MAALLA TAI KAUPUNGISSA -

AINA LÄHELLÄ
- KAUPPA

• Päivän parhaat askeleet vievät K-kauppaan •

WARKAUDEN LEHTI

6 kertaa viikossa
ilmestyvä
paikallislehti

Varkauden talous-
alueen tehokkain
ilmoituslehti

Tilaushinta Varkaudessa kotiinkannet-
tuna 1.800 mk, maaseudulle 1.600 mk
koko vuosikerta

KESKUSOSUUSLIIKE

Joensuun konttori

Joensuun Säästöpankki

AUTTAA
NEUVOO
PALVELEE

JOENSUU – KONTIOLAHTI

H. SAASTAMOINEN & POJAT OY

JOENSUUN KONTTORI

☎ 3641

JOENSUU

Metsämiehen
toivesaha

PARTNER R 12

- kevyt
- voimakas
- kätevä
- huolto ja varaosat
- 1/2 vuoden takuu

Joensuun Autokalusto

Torikatu 11

Ford myynti – Autokorjaamo – Autokoulu

*Oy Kemiläinen
Autoliike*

Joensuu Kauppakatu 8-10 ☎ 2677 ja 2387

Kirjapaino OY SAVO

KUOPIO – ☎ 14868

TERVEHDYS KARJALAN
KORPISOTUREILLE

PUKIMOTEHDAS
ARVOTEX OY

TURKU - ☎ 12014

Hyvien
pukimien
erikoisliike

TURUN MIES

Aatamin
ja Eevan
osastot

TURKU - ☎ 28420

KESKUSMETSÄSEURA

TAPIO

HELSINKI

VARSINAIS-SUOMEN

OSUUSKASSAT

TEHDAS-OSAKEYHTIÖ

SERES

RAKENNUSTOIMISTO

Paavo Lindberg

UUDENMAANKATU 4 - TURKU

UUSI
AIKAKAUSLEHTI

KOTI-POSTI

lukemista
jokaiselle

**Pielisjärven
Osuusliike**

Täsmällisyys raha-asioissa on niin sotilaalle kuin siviilillekin välttämätön. Säästötili osuuskassassa on täsmällisen miehen tunnus ja turvaa tulevat päivät.

OSUUSKASSAT
JOUSTAVAA PANKKIPALVELUA

metsälehti

joka viikko ilmestyvä Metsälehti tuo lukijoilleen tuoreina puumarkkinatou-
reina puumarkkinatou-
saukset ja muut met-
säalan uutiset.

Häklin Kalustot Oy

Siltakatu 10, ☎ 3923

*

Joensuun Kirja- ja

Paperikauppa Oy

Joensuu, puh. 2365

*

Olavi Pyykkö Oy

Raatihuoneenkatu 17, puh. 630

*

Nurmeksien Osuuskassa

Porokylä, puh. 87

*

Nurmeksien Puutarha

Porokylä, puh. 311

*

Lieksan Kauppa

Osakeyhtiö

Lieksa

*

Kansallis-Osake-Pankki

Lieksa, puh. 67

*

Ol. Pielinen

Lieksa, puh. 'nimihuuto'

*

Pielisen Kumi Oy

Lieksa, Pielisenkatu, puh. 111

Pielaveden Osuuskauppa

Pielavesi, puh. 186

*

Huonekaluliike

A. Niiranen

Pielavesi kk., puh. 158

*

Pielaveden-Keiteleen

Säästöpankki

Pielavesi, puh. 2

*

Pielaveden Leipomo

Pielavesi kk., puh. 50

*

Huoltoasema

P. Kuhmonen (Esso)

*

**Suomen Väri- ja
Vernisatehdas Oy**

Kuopio, Puijonkatu

*

Lihakunta

Kuopio, Likolahti

*

Moottori- ja Koneistustyö

Kuopio, Tasavallankatu 28, puh. 20579

*

Kiteen Kuvapalvelu

Kitee kk ☎ 149

★

Kello- ja silmälasiliike

Erkki Ruotsalainen

Kitee kk ☎ 28

★

Urheiluliike

Pajarinen & kumpp.

Joensuu

★

Leipomo

**Pekka Heikkinen &
kumpp.**

Kajaani

★

Kantiolahden Osuuskassa

Kirkonkylä, Kontioranta, Romppala

★

Sekatavarakauppa

I. Apell

Alapitkä

★

Kuopion Kultaseppä Oy

Kuopio

**Varkauden Seudun
Osuusmeijeri**

★

Talous-osuuskauppa

Varkaus

★

Lihakunta

Joensuu

★

**Penttisen autokoulu ja
rengaskorjaamo**

Kuopio

★

Tilausajo

Itä-Savon Liikenne Oy

Kuopio

★

Oy Birger Hallman

Kuopio

★

Tyylihattu

Kultatalo Turku

★

T:mi M. A. Pallaspuro

Pielavesi

Kultasepäniike Autere

Turku

★

Swetkow & Co

Uudenmaankatu 7 Turku

★

Kemikalio Tiinatar

Kitee

★

**Keskinäinen
Vakuutusyhtiö Sampo**

Turku

★

**Turun Suomalainen
Säästöpankki**

Turku

★

T:mi S. Pajula

Viekijärvi ☎ 6

★

Nurmeksen Osuusmeijeri

Porokylä

★

**Pohjois-Karjalan Autoalan
Liikkeiden yhdistys ry**

Karjalainen Kauppa-aitta

Arvi A. Lallukka

Joensuu

★

Kajaanin Uusi Apteekki

Kajaani

★

Kainuun Sähkö Oy

Kajaani

★

Saaren Kulta

Kajaani

★

Turun Pesuhuolto

Itäisenkatu 3

★

Liikenneitsijä

U. Saresma

Sulkava

★

Viljam Vihavainen

Sulkava

★

Nurmeshoivi

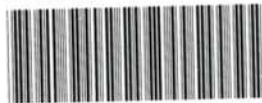
Nurmes

★

Eino Kontkanen

Oravikoski

Joensuun kaupunginkirjasto -
Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto

167N00138087

